

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ρωμὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔτσι ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' εἰς φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιεπτὰ τ' Ἀπολίη,
ἀνοιξὶς καὶ χαμομήλι.

Ἐξηνταῖξη νοῦμερο καὶ χίλια δυὸ μαρτύρια,
κι' ἐξέλεγξις τρομακτικὴ καὶ κατηγορητήρια.

Κατάργησις τῶν φόρων Κι' ὅλων τῶν ἄλλων πόρων.

Ἐπειδὴ καιροὺς τὸ ἔθνος δυστυχίας διατρέχει,
ἔπειδ' αἰπὴς καμμία δὲν ὑπάρχει κατ' αὐτάς,
ἔπειδ' καὶ τὸ Ταμεῖον εἰς δαπάνας δὲν ἀντέχει,
καταργούμεν τὰς πρεσβείας καὶ αὐτοὺς τοὺς πρεσβευτάς.
Καταργούμεν ἀμέσως εἰς Ἀθήνας νῆλθουν ὅλοι,
καὶ ἔτινονεν μονάχα τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Καταργούμεν καὶ τοὺς Δήμους, καταργούμεν κι' Ἐπαρχεῖα,
τὰ δημόσια πρὸς τοῦτοις Καταστήματα τοῦ κράτους,
καταργούμεν τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ οὐροδοχεῖα,
καταργούμεν καὶ καμπόσους δημοσίους ἀποπάτους.
Καταργούμεν τοὺς Συμβούλους, καταργούμεν τοὺς Πρυτάνεις,
καταργούμεν κάθε εἶδος καὶ διάταγμα δαπάνης.

Ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἵλος ἀπὸ φόρους ἐφορτώθη,
ἔπειδ' ὅτε τὸν σιχόνει καὶ ἡ ῥάχη τῶν Ἑλλήνων,
ἔπειδ' καὶ ὁ Τρικοῦπης κι' ἡ πατρίς ἔχαντακώθη
μὲ τὸν φόρον τῶν ἐλαίων, τῶν τσιγάρων καὶ τῶν οἴνων,
κι' ἔπειδ' ἐφυγαδεύθη ἐκ τῆς τσέπης μας τὸ χρῆμα,
καταργούμεν τοὺς ἐμμέσους καὶ ἀμέσους παραχρήμα.

Καταργούμεν τὰς Τραπεζὰς, καταργούμεν τοὺς μεσίτας,
καταργούμεν τὰ Σχολεῖα, καταργούμεν τοὺς Σχολάρχας,
καταργούμεν τοσούτους διάκους, ἱερεῖς, Μητροπολίτας,
καταργούμεν καὶ τοὺς ἔσω καὶ τοὺς ἔξω Πατριάρχας.
Καταργούμεν πατερίτσαις καὶ ὀλόχρυσά ψαλτήρια,
καὶ τῆς θείας κοινωνίας τὰ διαμάντινα ποτήρια.

Ἐπειδ' ὅτε θέσεις ὅλας ἀπαιτοῦνται καὶ προσόντα,
καταργούμεν καὶ τὰς θέσεις τὰς μικρὰς καὶ ἀνωτέρας,
καὶ προστάζομεν καθένα βουλευτὴν ἀποτυχόντα
νὰ ἀργεῖται δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας,
ἐν ὅλῳ τῷ χρόνῳ νὰ πέρνη... καταργούμεν δὲ προσέτι
καὶ τὸ δικαίον ἀκόμη καὶ τὸ ἄδικον βουσφέτι.

Καταργούμεν τὰς μεγάλας καὶ μικρὰς διοργανώσεις,
καταργούμεν τοὺς στρατοὺς μας, καταργούμεν καὶ τοὺς ἀτόλους,
καταργούμεν τὰς ἐκτάκτους τῶν παρασκευῶν πιστώσεις,
καὶ τοὺς Γάλλους τοὺς στρατάρχας καὶ τοὺς ἰδιόκους μας ὄλους.
Καταργούμεν ἀτμοδόχους, καταργούμεν Ναυαρχίδας,
καταργούμεν τὰς Παράλους καὶ τὰς ἀτμοτελωνίδας.

Καταργούμεν Ἐφορείας, καταργούμεν Τελωνεῖα,
καταργούμεν καὶ Νομάρχας, καταργούμεν κι' Ἀστυνομούς,
καταργεῖται πρὸς τοὺς ἄλλοις καθεμιὰ συγκοινωνία,
καταργούμεν τοὺς στενοὺς μας καὶ πλατεῖς σιδηροδρόμους.
Καταργούμεν βουλευδάρτα, καταργούμεν καὶ πλατεῖας,
καταργούμεν καὶ τὰς τάσας περιττὰς δενδροφυτεῖας.

Καταργούμεν τὰς δυνάμεις τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης,
καταργούμεν τὰς ἐντόκους καὶ ἀτόκους πληρωμὰς,
καταργούμεν τὰ Ταμεῖα τῆς Ἑλλάδος μας συμπάσης,
καταργούμεν δὲ καὶ ὅλας τὰς ἐδῶ οἰκοδομὰς,
κι' ἐπιτρέπομεν μονάχα εἰς τὸ κράτος ἕνα σπῆτι,
τὸ λαμπρὸν Φρενοκομεῖον τοῦ Ζωφρῆ Δρομοκατῆ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Μετά μεγάλης, Περικλή, σοῦ λέγω ἀθυμίας
πῶς διαδίδονται πολλά περὶ Ἀστυνομίας.
Πολλοὶ φρονοῦν πῶς ὁ θεσμός βεβαίως καταργεῖται,
διότι, φίλε Περικλή, καθὼς παρατηρεῖται,
ἴσχυομε νὰ περάσωμε χωρὶς Ἀστυνομία,
καὶ μὲ αὐτὸ μᾶς γίνεται κι' ὀλίγ' οἰκονομία.
- Π.—Μὰ πῶς; κανεὶς δὲν ἐγίνε Διευθυντὴς ἀκόμα;
- Φ.—Καμπόσοι λὲν τὸν Κατσανδρῆ καὶ ἄλλοι λὲν τὸν Ῥώμα.
Ἄλλ' ὅμως ἔμαθα προχθὲς μετὰ ἐχεμυθείας
(πῶς θὰ γενῇ Διευθυντὴς ὁ ἐξ Ἀριμαθείας).
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.—Μὰ τὸ Χριστό...σοῦ λέω ἐνδομύχως
πῶς πιθανὸν Διευθυντὴς νὰ γίνῃ καὶ ὁ Μίχος.
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.—Μὰ τὸ Χριστό...σοῦ λέω πρὸς τοὺς ἄλλους
πῶς γίνεται Διευθυντὴς καὶ ὁ Χατζημιχαήλης.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Μοῦ φαίνεται πῶς ἴσῃν Ἀστυνομία
θὰ ἔχωμε Διευθυντὴ τὸν Κεντρικὸ Ταμῖα.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Μὰ τὸ Χριστό...σοῦ λέγω δὲ πρὸς τούτους
πῶς γίνεται Διευθυντὴς κι' ὁ κύριος Δουρούτης.
Ἄλλ' ὅμως λέγουν μερικοὶ μετὰ πολλῆς ἐλπίδος
πῶς γίνεται Διευθυντὴς κι' ὁ ἅγιος Φωκίδος.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, τὸ ἀκριβὲς ὅτ' ἐν τῷ τέλει
Φ.—(Μοῦ φαίνεται Διευθυντὴς πῶς γίνετ' ὁ Σαμτέλος).
- Π.—Ἐν τούτοις ἡ ὑπόθεσις ὅτ' ἀσκοτεῖν θὰ μὲνῃ;
- Φ.—Δὲν ξέρω μὰ τὸν ἅγιον Φωκίδος τί συμβαίνει.
Λέγουν τινὲς τὸν Κατσανδρῆ καὶ ἄλλοι τὸν Λυμπερή,
ἀλλὰ κανεὶς τὸ θετικὸν ἀκόμη δὲν τὸ ξέρει.
- Π.—Μὰ τὴν αὐτὴν ὁ Κατσανδρῆς;
- Φ.—Τὸν λὲν μὲ δύο μύταις;
τὸν ἔχουν καὶ σ' ὑπόληψιν, θαρρῶ, οἱ λωποδύταις.
Πάντοτε ὑποψήφιος καὶ βουλευτὴς πρὸ χρόνων,
ἄπαξ, θαρρῶ, ἐπιτυχὼν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ μόνου.
- Π.—Ἀλήθεια τί ἀκούεται περὶ δικαστηρίων,
κι' ἐν γένει περὶ προσεχῶν κατηγορητηρίων;
- Φ.—Κατὰ τὸν περὶ ὑπουργῶν καὶ τὸν περὶ εὐθύνῃς,
γὰρ κατηγορητήρια ἕνα παρὰ μὴ δίνῃς.
Εἶν' ἀληθὲς πῶς γίνονται μεγάλα καταχρήσεις,
καὶ ἄπειροι διορισμοὶ καὶ ρουσφετίων χύσεις,
ἀλλὰ ὁ ἀναμάρτητος ἐξ ἑλῶν, Περικλέτο,
πρῶτος αὐτός, ἀν' ἀγαπᾷ, τὴν πέτραν τοῦ βαλέτω,
ἂν καὶ ὁ πετροπόλεμος ἐσχάτως κατηγορήθῃ,
διότι ὀλιγώστευσαν οὐσιωδῶς κι' οἱ λίθοι.
- Π.—Καὶ κατηγορητήρια νὰ γίνωνται δὲν πρέπει;
- Φ.—Εἰς περιστάσεις μερικὰς ὁ νόμος τὰ προβλέπει.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Δὲν ἐννοῶ...
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.—Δὲν ξέρω,
καὶ σκέψου σὺ μονάχος σου διὰ τὰ περαιτέρω.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Δὲν ἐννοῶ...
- Π.—Πρέπει νὰ ἐννοήσῃς,
καὶ νὰ μοῦ δώσῃς ἀκαρεῖς ὀλίγας ἐξηγήσεις,
γιατί μὲ παραφούσκωσες καὶ θὰ σὲ μαχαίρωσω.
- Φ.—Βρὲ ἀδελφε μου Περικλή, μὰ μὴ θυμῶνῃς τόσο.

- Π.—Σοῦ εἶπα δὲς μου, Φασουλῆ, εὐθὺς νὰ ἐννοήσω,
διότι, μὰ τὸν Ὑψίστον, θὰ σὲ πυροβολήσω.
- Φ.—Δὲν ξέρω, βρέ, μὰ τὸν Χριστὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Κρανίου,
ἔτσι ἀκούω νὰ μιλῶν πολλὰ περὶ δανείου,
περὶ τῶν ἐξελέγγων τῶν ἑκατομμυρίων,
κι' ἐν γένει περὶ προσεχῶν κατηγορητηρίων.
Ἄλλ' ὅμως τί κατηγοροῦν καλὰ καλὰ δὲν ξέρω...
ξέρεις ἐσύ;
- Π.—Παντάπασιν...
- Φ.—Ἐ! τότε σὲ συγχάρω.
Βλέπεις ἐγὼ πῶς ἀληθῶς σοῦ ἐξομολογοῦμαι,
μὰ, πᾶμε τώρα, φίλε μου, καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε.
Ἀλήθεια πᾶς μου, Περικλή, σ' ἀρέσουνε οἱ τσίροι;
- Π.—Μ' ἀρέσουνε τηγανήτοι εἰς τὸ καρδουντιστήρι,
Ἄλλὰ μ' αὐτὸ τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Βρὲ ἀσικτήρ, μαζέτα!
Τί ἐννοεῖς; τί ἐννοῶ;...ὄρσε, γαμπρέ, κουφέτα.
- Π.—Ὅρσε καὶ σύ, ἀντίσταυρε, εἰς τὰ νεφρά σου δύο
καὶ ἄλλαις δρό' στὸ ψυχικόν, καὶ ἀσικτήρ...ἀντί!

Μεγάλη τρικυμία
εἰς τὴν Ἀστυνομία.

Μένεις χωρὶς Διευθυντὴν, κλεινὴ Ἀστυνομία,
κανεὶς δὲν ξέρεי σήμερα τὸ βλέμμα ποῦ νὰ στρέψῃ,
ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἔμεινε πεντάρα ὅτ' ἀταμεῖα,
καὶ κάθε κλέφτης φοβερός δὲν ἔρρισκε τί νὰ κλέψῃ.
Ἐν τούτοις τάξις πανταχοῦ ἐπικρατεῖ κι' εἰρήνη,
κι' ὁ Λυμπεράκης, φαίνεται, Διευθυντὴς θὰ γίνῃ.

Μὲ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι
καὶ κάπου κάπου κλέβονται φορτσέρια καὶ σεντούκια,
ἀσκόπως περιφέρονται οἱ νέοι Ἀστυνόμοι,
καὶ οἱ κλητῆρες μας μασσοῦν στραγγαλὶ καὶ φουντούκια.
Ἐν τούτοις ἡ ἀσφάλεια ἐπικρατεῖ στὸ κράτος,
καὶ ὁσονοῦπω γίνεται Διευθυντὴς ὁ Στράτος.

Τρέμουν χωρὶς Διευθυντὴν οἱ φίλοι συμπολίται,
φτώχεια παντοῦ, ἐρήμωσις, ρεμουλα καὶ ἀμάκ,α,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀμέριμνοι πλανῶνται λωποδύται,
καὶ τραγουδοῦν εἰς τοῦ Ὑρρῆ, καὶ τραγουδοῦν ὅτ' ἡ Πλάκα
Μᾶς ἔκλεψαν τὰ τάλλαρα, κι' ἀφήκαν τὴν σεντούκα,
μὰ γρήγορα θὰ ἔχωμε Διευθυντὴ τὸν Δοῦκα.

Παρέρχονται ἀθόρυβα αἱ ὥραι τῆς ἡμέρας,
ἡ Δύσις χρωματίζεται καὶ φθάνει τὸ λυκόφως,
ὁ Ἑσπερος ὅσους οὐρανοὺς ἀνάπτει τοὺς ἀστέρας,
καὶ σκότος χύνεται βαθὺ μὲ τὸ Ἀερίδ' ὥς.
Ἐν τούτοις μὲ τὰ φῶτα τοῦ φωτίζεται τὸ κράτος
καὶ λέγεται Διευθυντὴς κι' ἕνας κομψὸς σπαθᾶτος.

Γυρίζουν δίχως φρίκωτρον οἱ λυσσασμένοι σκύλοι,
πατεῖς ὅσους δρόμους πτώματα ψυχόρραγόντων γάτων,
ἐνῷ ἀνακατόνεται ὁ ξέφυρος τ' Ἀπρίλη
μὲ τὴν ἀναθυμίασιν τῶν οὐρῶν κι' ἀποπάτων.
Κι' ἐν τούτοις μὲς ὅτ' ἀπατρινεῖ καὶ μὲς ὅτ' ἐπὶ τῇ τῶσῃ
ὁ Κατσανδρῆς δὲν ἐγίνε Διευθυντὴς ἀκόμα.

Κλάψετε τὸν σιρ Σκουλούδη καὶ τὴν μαύρη του τὴ μοῖρα !...
τὴ μισή του Κωπαῖδα τοῦ τὴν ἔφαγε ἡ Σύρα.

Ὀλίγα καὶ τῷ Κατσανδρῇ,
τῷ πολυμύτιδι ἀνδρὶ.

Ἐπὶ λοιπὸν...Διευθυντὴς δὲν ἐγίνε ἀκόμα,
καὶ ἡ Ἀστυνομία μας κοιμάται ἐν εἰρήνῃ,
κι' εἰς τὸν πόρτον στέκεται μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
νὰ εἴῃ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τί διάβολο θὰ γίνῃ.
Μᾶς καὶ σὺ ἐγγίτωσε, Θανάση, ἀπ' τὰ μαῦρα,
κι' ἄλλῃ σὲ ὄρῃς συμφορά, ἄλλῃ σὲ ὄρῃς λαύρα.

Τρέχεις ἐδῶ, τρέχεις ἐκεῖ, καὶ συζητεῖς καὶ σκάνεις,
πηγαίνεις ὅτ' ὁ Ζυγομαλᾶ, πηγαίνεις καὶ ὅτ' ὁ Ράλλη,
ἐπὶ διατάγματα γὰρ σὲ ὁ Δεληγιάννης,
διερρεῖται τὴ μὴ στιγμή καὶ παύσαι τὴν ἄλλῃ.
Τοσοῦς ἄνδρες βουλευταὶ τσακόνονται γὰρ σένα,
καὶ σὺ πηγαίνεις κι' ἔρχεσαι καὶ τάχεις σὰν χαμένα.

Τὸ λαμπριεῖον ἐγίνε γὰρ σένα ἄνω κάτω,
οἱ φίλοι σου, κύρ Κατσανδρῆ, σ' ἐπότησαν φαρμάκι,
τὴν σοῦ γράζου ἐμπροστὰ τὸν Δοῦκα καὶ τὸν Στράτο,
καὶ σὺ σὲ φουρκίζουμε μὲ κάποιον Λυμπεράκη.
Ἐν τούτοις τόσο γρήγορα κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης,
καὶ σὺ δὲν ξέρεις, φουκαρῆ, τί διάβολο νὰ κάνῃς.

Ἄλλῃ γὰρ ἀνηλεῶς νὰ καταδρακνίζουσιν
ἐν τῷ βουλευτῇ λαμπρῶς ἀποτυχόντα;
μὴ τὴν θέσιν αὐτῆς δὲν τὸν νομίζουσιν;
καὶ σὺ δὲν ἔχῃ ἀραγε Διευθυντὸν προσάντα;
καὶ σὺ δὲν ἐμπιστεύονται ὅτ' ἀφῶτα τοῦ Θανάση;
καὶ σὺ δὲν ἐμπιστεύονται αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πιάσῃ;

Κι' εἶναι λοιπὸν καλλίτερος αὐτὸς ὁ Λυμπεράκης;
μὴ κι' ὁ Θανάσης, κύριοι, δὲν πῆγε ὅτ' ὁ Εὐρώπη;
μὴ κάλῃην δὲν ἐξέθεσε ὡς βουλευτὴς πολλάκις;
ἢ μήπως δὲν θὰ ἔκτεθῃ κι' ὡς Δήμαρχος κατόπιν;
ἢ μήπως μὲ τῆς μύτης τοῦ τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος
εὐθὺς δὲν θὰ μυρίζεται τί ἐγίνε ὅτ' ὁ κράτος;

Σχύψετε ὅλοι σας λοιπὸν ὅτ' ὁ Κατσανδρῆ κεφάλι,
ὡς παύσουν τὰ τρεχάματα κι' αὐτὸ τὸ πατιρντί,
ὡς παύσουν τὰ καλλώματα Ζυγομαλᾶ καὶ Ράλλη,
καὶ τέλος οἱ κλητῆρες μας ὡς δούλ' Διευθυντῇ.
Τόπον εἰς τὸν πολυμύτιν, ἀδίκως μαυρισθέντα...
τόπον εἰς ὑποψήφιον τοσάκις ἔκτεθέντα.

Συγχαρητήριον θερμὸν
εἰς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

Διὰ τὴν νέαν θέσιν καὶ ὁ Ρωμῆος συγχαίρει
τῷ φίλῳ Φλογατῇ ἐξ ὅλης τοῦ καρδιάς,
διότι περὶ τούτου ἐν πεποιθήσει ξέρει,
ὅτι θὰ βελτιώσῃ πολὺ τὰ τῆς Παιδείας.

**Ὁμιλία Κόντε Ῥώμα
πρὸς τῶν ναυτικῶν τὸ σῶμα.**

Ὡς ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐκ τῶν ἀμαθεστέρων
σὲ προσφωνῶ μετὰ χαρᾶς, ὡ δοξασμένον σῶμα,
βεβαίως δὲν τὸ πῖστευα, τὸ λέγω ὑπερχαίρων,
ὅτι καὶ ἐμένα ὑπουργὸν θὰ ἐδλεπες ἀκόμα,
καὶ ἐμένα κόντε ξακουστὸν τῆς Ἐπτανήσου πάσης,
καὶ ναύτην τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης.

Ὁμολογῶ δέ, κύριοι, ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς εἶμαι θύμα τραγικὸν καὶ ἐγὼ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ ἐλπίζω ἕκαστος ὑμῶν νὰ μὲ χειραγωγήσῃ,
διότι καὶ ἡ θάλασσα παραπολὺ μὲ πλάνει,
καὶ ὁσάκις εἰς τὸ πέλαγος τὸν πόδα μου θὰ θέσω,
ὅ,τι καὶ ἂν φάγω, κύριοι, εὐθὺς θὰ τὸ ἐμέσω.

Βεβαίως πρὸς τὰ ναυτικὰ ποτὲ δὲν εἶχον κλίσιν,
καὶ μᾶλλον τὴν ἱατρικὴν ἐσπούδασα μὲ ζήλον·
ἀλλ' αἰφνιδίως βλέπετε καὶ ἐγὼ ἀλλάζω φύσιν,
καὶ ἀπὸ γιαντῶν εἰσέρχομαι ἵππων βίον τῶν Ναυτῶν.
Ἐλπίζω πλὴν χάρις ὑμῶν καὶ ἐγὼ νὰ κάμω,
ἐξ ἄλλου δὲ ὡς ἱατρός καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς συνδράμω.

Ἐγὼ δὲν νοιώθω, κύριοι, ποῖα λέγουν τραμουντάνα,
καὶ τὸν νοτιᾶ ἀπ' τὸν βοριᾶ ποσῶς δὲν διακρίνω...
ἐγὼ γνωρίζω κάλλιστα τὴν Ὑπεκακουάνα,
καὶ κάποτε ἡρωϊκὰ καθάρσια νὰ δίνω.
Ἐγὼ δὲν ξεύρω, κύριοι, ποῦ εἶν' ὁ Καθοντόρος,
καὶ εἶμαι μόνον τραντακτὸς τῆς Πάδοδας ντοτόρος.

Ἄλλ' ὅμως, σὺ πανένδοξον θαλασσομάχων σῶμα,
σὺ ὅπερ κατετρόπωσες τῶν Τούρκων τόσα σκάφη,
δῶσέ ψυχὴν πυρπολικὴν καὶ εἰς τὸν Κόντε Ῥώμα,
μ' ὑπόσχουσιν ὅ,τι ζητεῖς καὶ αὐτὸς νὰ ὑπογράψῃ.
Δώσε τὴν δύναμιν σ' αὐτόν, ὥστε νὰ μεταβάλῃ
εἰς ναύκλαστρον ἐπιφοδὸν τὸ κάθε σερβιτσάλι.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἐσφάλισεν ὁ ὑπουργὸς τὸ στόμα.
ἀλλ' ἀπεκρίθησαν εὐθὺς καὶ οἱ ναυτικοὶ μὲ στήθος...
—Βεβαίως γιὰ τὴν θάλασσα δὲν εἰσθε, Κόντε Ῥώμα,
ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς εἰς τὴν ξηρὰν διάγομεν συνήθως.
Εἶπαν αὐτὰ καὶ ἀγκάλιασαν σφικτὰ τὸν Κόντε Ῥώμα,
καὶ τὸν ἐγλυκοφίλησαν ὅτῃ μύτῃ καὶ ὅτῳ στόματι.

**Συριανὴ ἐπιστολή,
κατεπείγουσα πολὺ.**

Μὰ σκάσε, τρισκατάρτε σιὸρ Ῥωμῆ, λιγάκι,
ποῦ μᾶς πιπίλισες τὸν νοῦ μ' αὐτὸν τὸν Ἀπαλῦρα...
Ἰντα μᾶς τὸν ποτίζετεν μὲ σάτυρας φαρμάκι;
μόνο αὐτὸς ἐσύναξε τὰ μαῦρα εἰς τὴν Σύρα;

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα ὅτῳ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνδράμει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων —μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Ἀφῆτεν πιά καὶ ἡσυχους κομμάτι τοὺς Μικέδες,
καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐσύναξαν ὅτῃ Σύρα τενεκέδες.

Κι' ἴντα σοῦ φαίνεται ὁ Μικές; σοῦ φαίνεται ἀρκαῖα
καὶ δὲν μποροῦσε κάλλη μιὰ καὶ αὐτὸς μαθῆς νὰ βάλῃ
μαυρίλα ἂν τὴν πλάκωσε μαῦρη σὰν καλιακούδα,
ἀφῆτε τον, σιὸρ Ῥωμῆ, ὅτῳ μαῦρο του τὸ χέλι.
Κυττάξτεν τὰ σφουγγέτια σας, τοὺς ἀσπρούς σας
καὶ εἶναι τοῦ Μικέ δουλειὰ ἂν πῆρε τενεκέδες.

Πῆτεν μας πιά νὰ σᾶς χαρῶ καὶ γιὰ κανέναν ἄλλον
ὡς, χάριν παραδείγματος, γιὰ τὸν σιὸρ Σκουλοῦδη,
ποῦ βεξιλιλί ἐπαθε ὅτῃ Σύρα μας μεγάλο,
ὅπου μὲ καθεμιάς λογῆς ὁστολιστῆκε λουλοῦδι,
καὶ ἐδῶκε μὲ γαμπριάτικα νὰ ρητορέψῃ ῥόδχα,
καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπαρλάρισε τὸν πῆραν μὲ τὰ γιούρμα.

Καὶ πῆτεν μας, σιὸρ Ῥωμῆ, καὶ γιὰ τὸν Βαρεζάκη
ποῦ ἔκαμε τὴν Σύρα μας, χαρῶ σας, ἂν καὶ κάτω
ποῦ ἀναψε ὅτῳ τρέξιμο τὸ γέρεκό του τζάκι
καὶ μόλις τώρα κάθισε σὰν τὸ βρεγμένο γάτο,
καὶ ἀκόμ' ὁ γέρο τενεκέδες μετράει τοὺς τενεκέδες,
καὶ ἀπ' τὴν πολλὴν χολόσκασι φουμάρει ναργιλέδες.

Καὶ ὅπως μὲ τὰ δύο σας τὸ βλέπετε σφουγγέτια,
καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὴν πάθανε εἰς τὴν μαριόλα Σύρα,
καὶ ἔτσι ἀμόντε πῆγανε προμέσαις καὶ ρουστέγια,
καὶ ἀφῆτεν πιά, διαδόντρου γυιέ, καὶ σεῖς τὸν Ἀπαλῦρα.
Καὶ πῆτενε καὶ τοῦ Συγγροῦ νὰ κάμῃ τὸ τραμδάι,
ἔτσι νὰ μοῦ χαρήτενε τὴν τσάτσα καὶ τὸν πάη.

Χαιρετῶ σας
καὶ ἀγαπῶ σας.

Ἕνας φίλος τ' Ἀπαλῦρα
παλαιὸς ἀπὸ τὴν Σύρα.

**Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐκεῖ κοντὰ ὅτῳ Σύλλογο τὸν Διδασκαλικό,
πωλεῖται κάθε σύγγραμμα καὶ περιοδικὸ
ἀπὸ τὸν Κυριαζόπουλο, ἐφημεριδοπώλη,
καὶ ἂν βιδλία θέλετε, σ' αὐτόν νὰ πάτε ὅλοι.

Ὅτῳ Σπύρῳ τοῦ Μπονάνου, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού,
θὰ εὑρετε καπέλα ὠραῖα τοῦ συρμού,
πτερά καὶ γαρνιτούραις, χίλιων εἰδῶν κορδέλαις,
ἄνθη διὰ καπέλα καὶ ἐκλεκταῖς δαντέλαις.
Ἐπίσης θὰ εὑρῆτε καὶ ἄνθη γιὰ κυρίας,
στεφάνους καὶ ἀνθοδέσμας, καὶ εἰς τιμὰς μετριάς.

Εἰς τοῦ Γεωργίου Κλάρα τὸ γνωστὸν καπνοπωλεῖον,
ποῦναι μὲς ὅτῳ Βυζαντίῳ τὸν μεγάλον καφφενεῖον,
ἐκεῖ ποῦρα καὶ τσιγάρα καὶ καπνὸς καθ' ὅλα πρώτα,
καὶ ὡς τρέχῃ νὰ φουμάρῃ, ὁ καθεὶς συμπατριώτης.

Καφφενὲ τῶν Ἐυφρονούντων —νυχτὰ μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους —πατῆρ ἡμετέρος ἄλλους τσούκους,
μὲ σὺρητήρια, σαντούρια —καὶ μὲ μάνδρα μεγάλα ὅλως.

